

linier, der vil være bestemmende for, hvilke opgaver der skal forvaltes i centralstyrelsen etc., og hvilke der vedvarende skal administreres i kommandogrenene, må fastlægges efter nærmere drøftelser mellem repræsentanter for nærværende kommission og de myndigheder, det er overdraget at udforme forslagene om kommandomyndighedernes beføjelser og ressortforhold, jfr. iøvrigt redegørelsen under afsnit F.

Kommissionen har på grundlag af et rent foreløbigt skøn ment at kunne regne med, at de opgaver, det vil blive kommandomyndighederne (forsvarsstyrelsen med forsvarsstaben, værncheferne med de respektive værnstabe etc.) overdraget at varetage, i hovedsagen vil være følgende:

- a) De egentlig militære opgaver.
- b) Det militære personels uddannelse.
- c) Udarbejdelse af planer for fastsættelsen af antallet af det til de taktiske afdelinger hørende personel.
- d) Brugen af det til værnene udleverede materiel.
- e) Udarbejdelse af planer for materiellets art og typer, militære egenskaber og mængde.
- f) De administrative og ekspeditions-mæssige funktioner, som knytter sig til de foran under a)—e) nævnte opgavers løsning.

Hvad der i denne forbindelse har særlig interesse for nærværende kommission, er spørgsmålet om samarbejdet mellem kommandomyndighederne og deres arbejdsmæssige organer (forsvarsstaben, værnstabile etc.) på den ene side og centralstyrelsen og de til denne knyttede institutioner på den anden side. Idet man henviser til det som underbilag 3 medfølgende diagram, hvor man på grundlag af de kommissionen givne direktiver har skitseret kommandoorganernes opbygning i sine hovedtræk, skal det bemærkes, at man, som det fremgår af diagrammet, regner med, at der tilvejebringes et direkte samarbejde mellem værncheferne med tilhørende stabe og centralstyrelsen (forsvarsdepartementet). Man går ud fra, at der til de militære stabe knyttes det i strengeste forstand fornødne forvaltningspersonel, men har betragtet det som liggende udenfor kommissionens opgave at komme nærmere ind på dettes størrelse, charger og organisering.

Man skal dog i denne forbindelse bemærke, at man indenfor kommissionen har drøftet hensigtsmæssigheden af at oprette et samarbejdsorgan af noget lignende karakter som det i Norge eksisterende „samordningsdirektorat“. Den indenfor nærværende kommission fremførte tanke om et sådant samarbejdsorgan gik dog ikke ud på at give institutionen karakter af et direktorat, men derimod et råd, altså kun et konsultativt organ. Dette skulle stå til rådighed for departementet og forsvarsstyrelsen og bl. a. have til opgave at koordinere samarbejdet mellem kommandomyndighedernes forvaltningsafdelinger og departementet samt iøvrigt varetage større og principielle opgaver, der vedrører forholdet mellem forsvaret og privatindustrien, ligesom det skulle kunne benyttes til afgivelse af udtalelse om ethvert betydningsfuldt problem, som forsvarsstyrelsen eller departementet ønskede at afeske rådet en erklæring om.

Det er dog den overvejende opfattelse indenfor kommissionen, at der ikke bør oprettes et organ af den omhandlede karakter. For det første finder man, at det på det administrative område i forholdet mellem kommandomyndighederne og centralstyrelsen vil modvirke en enkel og hurtig forretningsgang, og at direkte samarbejde vil være at foretrække. For det andet er man af den opfattelse, at en del af de foran nævnte opgaver må kunne løses på en simplere og mere rationel måde ved det i det efterfølgende foreslåede „forsvarets materielnævn“. For det tredje ønsker man at pege på, at enkelte af de spørgsmål, som tænkes henført til et sådant permanent samarbejdsråd, bedst kan løses,